

soners Forhold og Færden. Det er saaledes en Selvsølg, at Politiet er berettiget til af Enhver at forlange, at han under visse Omstændigheder skal legitimere sig eller udsætte sig for Følgerne af at være uden Legitimation og at Politiet ligeledes maa kunne undersøge, om en Person søger regelmæssigt Erhverv og i modsat Fald give ham Tilhold herom (Lov 3die Marts 1860 § 1). Endelig har Politiet med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor et skarpt Tilsyn kan være nødvendigt, saasom ved Jernbaneanlæg, større Jordarbejder og ved andre større Arbejdspladser, i Lov af 4de Februar 1871 § 7 Hjemmel til at udstæde midlertidige reglementariske Bestemmelser til Ordens Overholdelse og herunder da ogsaa til at give Paalæg om Anmeldelser om Af- og Tilgang blandt Arbejderne m. v.

Medens Ministeriet i Genhold til det Anførte maa anse en Forpligtelse for Indlændinge til at være forsynet med Vandrebog for at være en baade uensigtsmæssig og unødigt Foranstaltning, stiller Sagen sig derimod anderledes, naar Talen er om Udlandinge og Personer, som ikke her i Landet have noget oprindeligt eller senere erhvervet Forsørgelseshjem. Der kan med Hensyn til disse næppe være Noget at erindre imod at fastsætte saadanne indskrænkende Bestemmelser om deres Indvandring og senere Færden heri Landet, som maatte anses nødvendige for at formindste Udsigten til, at de falde Landet til Byrde, og saaledes ikke blot paalægge dem at have Vandrebog, men i det Hele med Hensyn til disse i det Væsentlige at bibeholde Reglerne i Forordn. 1828 kun med de Væmpelser, som følge af, at man næppe saaledes som tidligere kan bygge paa en egentlig Grændsekontrol, og at man formentlig ikke bør hinde Udlandinges Arbejdsføgen til Kjøbstæderne og i det Hele mere maa tænke paa „Arbejderen“ end paa „Haaandværksmanden“.

I den antydede Opfattelse af de Grundsætninger, hvorpaa en ny Lov om Tilsynet med Fremmede og indenlandske Rejsende og Vandrende maatte bygges, er Ministeriet blevet bestyrtet ved at give Landets samtlige Politiovrigheder Leilighed til at ytre sig over et i Overensstemmelse dermed affattet fore-

løbigt Lovudkast. Hvad først angaar den Række af Bestemmelser, som omhandler Udlandinge, da ere disse gennemgaaende erklærede for baade nødvendige og tilstrækkelige. I Henseende til Kontrollen med Indlændinges Vandringer have vel Meningerne i højere Grad været delte, idet 9 Overøvrigheder, 24 Kjøbstadpolitimestre og 13 Politimestre i Landjurisdiktioner have næret Betænkelse ved eller udtalt sig mere eller mindre bestemt imod at indskrænke Tilsynet saa meget som foreslaaet, medens 10 Overøvrigheder, 36 Kjøbstadpolitimestre og 44 Politimestre i Landjurisdiktioner have billiget de Grunde sætninger, fra hvilke Ministeriet er gaaet ud. Det Mindretal, som har udtalt sig for strengere Kontrolforanstaltninger, er saaledes ganske vist ikke ubetydeligt, men idet det overveiende Antal af de til denne Gruppe hørende Politiovrigheder samtidig har erkendt, at der forelaa Nødvendighed for at undergive Forordn. af 10de Decbr. 1828 en Revision, og at der ikke kunde være Spørgsmaal om at bibeholde de væsentligste af de Indskrænkninger, som denne Forordning paalagde de Vandrende, har Ministeriet dog ikke i de Betænkelse, som ere blevne fremførte, fundet tilstrækkelig Grund til at fravige de i det foreløbige Udcast antydede Grundsætninger, og det saameget mindre som de Erklæringer, der kræve en strengere Kontrol, enten ikke have udtalt sig om, hvorledes Kontrollen under tilbørligt Hensyn til, hvad der under de forandrede Forhold er gennemføreligt, skulde ordnes, eller indskrænket sig til at foreslaa, at det skulde paalægges alle Personer, som ernære sig ved Haaandværk eller andet legemligt Arbejde, at være forsynede med Arbejdsbog og at forevise denne for Politiet ved Ankomsten til eller Afgang fra en Jurisdiktion. Imod en saadan Ordning, efter hvilken Nægtelse af Reisetilladelse, tvungen Reiserute, Adelukkelse fra at søge Arbejde udenfor Kjøbstæderne, og, efter det overveiende Antal Erklæringer, tillige særlig Undersøgelse af, hvorvidt den Paagældende virkelig inden en vis Tid havde fundet Arbejde, altsaa de væsentligste Særkjender ved Vandrebogsystemet, dog skulde ophøre, kan Ministeriet ikke antage andet, end at de Grunde, som ovenfor ere